

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem ve věci

žalobce: **P. B.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. 5367/DS/2018,
JID: 193620/2018/KUUK/Pan,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. 5367/DS/2018, JID: 193620/2018/KUUK/Pan, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, (dále jen „magistrát“) ze dne 30. 4. 2018, č. j. MgMT-SČ 082379/PŘ/2874/2017/Lo. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 6 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 16. 7. 2017 v 16:05 hodin jako řidič motorového vozidla Porsche Cabrio, registrační značky X, v Teplicích v ulici Masarykova třída naproti domu č. p. 70 přepravoval ve vozidle dítě, jehož tělesná hmotnost nepřevyšovala 36 kg a tělesná výška nepřesahovala 150 cm, bez použití dětské autosedačky. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí z důvodu nerespektování překážky věci rozhodnuté, neboť magistrát řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit, zastavil usnesením ze dne 30. 4. 2018, č. j. MgMT-SČ 082379/PŘ/2874/2017/Lo. Toto usnesení nabylo právní moci dříve, než ve věci rozhodl žalovaný, tudíž podle žalobce založilo překážku věci pravomocně rozhodnuté a nebylo možné, aby byl žalobce dalším rozhodnutím uznán vinným ze spáchání tohoto přestupku. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že řízení bylo zastaveno pouze o přestupku spočívajícím v užití vozidla bez platné technické kontroly, neboť tato skutečnost z výrokové části předmětného usnesení nevyplývá. I kdyby však bylo jednání ve výroku předmětného usnesení rozlišeno, není podle žalobce možné ve věci opětovně rozhodnout, neboť řídí-li někdo technicky nezpůsobilé vozidlo a převáží-li k tomu dítě bez autosedačky, jedná se o jednočinný souběh, a tudíž jde o jeden skutek. Žalobce zdůraznil, že pokud je řízení o daném skutku zastaveno (byť v něm byly spatřovány znaky dvou přestupků), je tím dána překážka věci rozhodnuté.
3. Žalobce konstatoval, že nebylo prokázáno porušení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť magistrát nezjišťoval, zda bylo dítě lehčí než 36 kg, a takový závěr ani ve svém rozhodnutí neuvedl. Žalobce dodal, že hmotnost dítěte byla 40 kg, a nebylo ani prokázáno, že dítě bylo menší než 150 cm. Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 217/2015.
4. Podle žalobce magistrát řádně neodůvodnil uloženou sankci, nevážil polehčující okolnosti, které byly zřejmé ze správního spisu, tj. že se žalobce daného přestupku v minulosti nedopustil, naopak byl zkušeným řidičem, přestupek byl spáchán na přehledném, málo frekventovaném úseku komunikace, za nízké rychlosti a perfektního počasí i rozhledových podmínek. Žalobce podotkl, že nedošlo k přímému ohrožení, jelikož ohrožení zdraví bylo jen potenciální, skutek neměl žádné následky a nedošlo ke škodě na zdraví ani majetku, což je zásadní polehčující okolností. Správní orgány podle žalobce nepřihlédly k tomu, že řízení bylo vedeno téměř jeden a půl roku. Žalobci naopak byly kladeny k tíži přitěžující okolnosti, které však nebyly přitěžujícími okolnostmi, ale znaky skutkové podstaty přestupku. Tím správní orgány porušily zásadu zákazu dvojího přičítání. Magistrát podle žalobce přihlédl k závažnosti přestupku, aniž by popsal, zda jej považoval za závažný, či méně závažný, dále přihlédl k tomu, že jednání žalobce porušuje zájem společnosti a že byla ohrožena bezpečnost a zdraví dítěte; v obou případech však jde o znaky skutkové podstaty, které nelze zohledňovat při určování výše sankce. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 182/2016, 5 As 280/2016 a 2 As 161/2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že žalobce byl podezřelý z toho, že se dne 19. 7. 2017 dopustil dvou přestupků, a to porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a porušení § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona. V průběhu správního řízení provozovatel předmětného vozidla Rentier holding a. s. doložil, že ke dni silniční kontroly mělo vozidlo platnou technickou kontrolu, a proto magistrát řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícím v porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona zastavil, neboť skutek se nestal. Žalovaný konstatoval, že magistrát v usnesení odůvodnil, o jaký přestupek se jedná a z jakých důvodů se řízení zastavuje. Podle žalovaného byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, který spočíval v porušení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný připustil, že se jednalo o jednočinný souběh přestupků, a proto o nich bylo vedeno společné řízení.
7. K námitce neprokázání porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že hlídka Policie České republiky zastavila dne 19. 7. 2017 vozidlo žalobce, neboť během jízdy se na jeho zadním sedadle různě pohybovalo a poskakovalo zjevně nezletilé dítě. Při zastavení sedělo dítě na středovém tunelu vozidla dělícím zadní sedadla. Při kontrole žalobce usadil dítě na zadní sedadlo a připoutal ho způsobem, že hrudní část bezpečnostního pásu procházela pod pravou paží dítěte, což bylo zadokumentováno. Z fotodokumentace podle žalovaného vyplývá, že se jednalo o malé dítě, které nedosahuje výšky 150 cm, neboť při řádném zapnutí bezpečnostního pásu má jeho horní popruh procházet úhlopříčně přes přední část hrudníku od kyčle k protilehlému ramenu, v tomto případě však mělo dítě popruh výše než rameno. Žalobce při kontrole pouze namítal, že ve vozidle není možné upevnit podsedák, aby se dalo dítě připoutat. Žalovaný konstatoval, že z fotodokumentace je evidentní, že se ve vozidle nacházelo malé dítě předškolního věku, u něhož nebylo pochyb, že jeho hmotnost byla menší než 36 kg a jeho výška nedosahovala 150 cm. Dále poznamenal, že se žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili ústního jednání, kde se mohli k váze a výšce dítěte vyjádřit. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce v odvolání neprokázání protiprávního jednání nenamítal.
8. Podle žalovaného lze za dané jednání podle § 125c odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Magistrát uložil žalobci pokutu 1 800 Kč, tedy nad dolní hranici zákonné sazby, a při stanovení druhu a výměry trestu přihlédl k závažnosti přestupku, ke skutečnosti, že jednáním žalobce došlo k porušení společenského zájmu, zejména byla ohrožena bezpečnost a zdraví dítěte. S ohledem na tyto okolnosti považoval žalovaný uvedený trest za přiměřený. Podle žalovaného nebyla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, neboť ohrožení bezpečnosti a zdraví dítěte není součástí skutkové podstaty uvedené v § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 7. 2017 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Teplice, dopravní inspektorát, oznámila magistrátu podezření ze spáchání přestupku žalobcem dne 16. 7. 2017 a předložila úřední záznam ze dne 16. 7. 2017, výpis z evidenční karty řidiče a pořízenou fotodokumentaci. Dne 4. 1. 2018 vydal magistrát příkaz, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil tím, že dne 16. 7. 2017 jako řidič vozidla tovární značky Porsche, provedení Cabrio, reg. zn. X, v Teplicích na Masarykově třídě naproti domu č. p. 70 přepravoval ve vozidle dítě, jehož tělesná hmotnost nepřevyšovala 36 kg a tělesná výška nepřesahovala 150 cm, bez použití dětské autosedačky a dále užil k jízdě toto vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – mělo neplatnou technickou kontrolu. Po obdržení žalobcova odporu proti tomuto příkazu magistrát přípisem ze dne 22. 1. 2018 žalobci prostřednictvím jeho zástupce oznámil, že pokračuje v řízení o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které popsals shodně jako ve výroku zmíněného příkazu.
12. Z protokolu o ústním projednání konaném dne 25. 4. 2018 vyplývá, že k nařízenému jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, ačkoli byli řádně předvoláni. Během jednání byl proveden důkaz úředním záznamem, fotodokumentací pořízenou dne 16. 7. 2017, kartou vozidla reg. zn. X, kopií technického průkazu a protokolem č. CZ-3117-16-05-0577. Usnesením ze dne 30. 4. 2018 (č. j. dokumentu MgMT/047049/2018) magistrát řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zastavil a téhož dne vydal rozhodnutí č. j. MgMT-SČ 082379/PŘ/2874/2017/Lo (č. j. dokumentu MgMT/036790/2018), jímž žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona a uložil mu za to podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu ve výši 1 800 Kč a podle § 95 odst. 1 téhož zákona mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 5. 2018 odvolání, v němž namítal, že v projednávané věci bylo vydáno usnesení o zastavení řízení. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval námitkou, že žalovaný porušil zásadu překážky věci rozhodnuté, když shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přestože řízení o tomto přestupku zastavil. Žalobce poukazoval na to, že z výrokové části usnesení o zastavení není zřejmé, že řízení bylo zastaveno pouze o přestupku spočívajícím v užití vozidla bez platné technické kontroly. Této žalobcově argumentaci soud nepřisvědčil.
15. K požadavkům na konkretizaci skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod. č. 1546/2008 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. [...] Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“*
16. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v předmětném usnesení dále vyslovil, že „[n]epřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku, ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. [...] [Z]jistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci vady řádné identifikace skutku v rozhodnutí o jiném správním deliktu, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“ Byť se citované rozhodnutí vztahuje k rozhodování o správním deliktu, zdejší soud má za to, že uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí, jehož předmětem jsou přestupky.
17. Soud zdůrazňuje, že požadavky na výrok rozhodnutí o přestupku se primárně vztahují k tomu rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, a pouze u takového rozhodnutí, pokud nesplňuje potřebné náležitosti, lze bez dalšího učinit závěr o nutnosti je k příslušné žalobní námitce zrušit. Jiná situace však nastává v případě, že určité nedostatky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výroku vykazuje rozhodnutí, které předmětem soudního přezkumu není, a které tudíž ani soud nemůže zrušit. U takového rozhodnutí je podle názoru soudu třeba posuzovat případné nedostatky výroku individuálně se zohledněním všech relevantních okolností případu.

18. V projednávané věci nebylo sporu o tom, že rozhodnutí magistrátu ze dne 30. 4. 2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona, splňovalo zákonné náležitosti i požadavky výše citovaného judikátu. Žalobce zpochybňoval splnění těchto požadavků pouze u usnesení magistrátu ze dne 30. 4. 2018, č. j. MgMT-SČ 082379/PŘ/2874/2017/Lo (č. j. dokumentu MgMT/047049/2018), jehož výrok zní: *„Řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit pan Petr Brom, nar. 31. 10. 1987, Velká Hradební 2336/8a, 400 01 Ústí nad Labem, se dle § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich zastavuje.“*
19. Žalobci lze přisvědčit v tom, že citovaný výrok usnesení ze dne 30. 4. 2018 neobsahuje jednoznačnou specifikaci skutku, ve vztahu k němuž bylo řízení o přestupku zastaveno. Soud ovšem nepřehlédl, že magistrát v odůvodnění předmětného usnesení ze dne 30. 4. 2018 upozornil na to, že rozhodnutím z téhož dne uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona, a konstatoval, že z oznámení o přestupku ze dne 27. 7. 2017 vyplývá, že se žalobce měl dne 16. 7. 2017 dopustit ještě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že užil k jízdě vozidlo, které nemělo platnou technickou kontrolu, tj. porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že vlastník vozidla doložil, že vozidlo mělo dne 16. 7. 2017 platnou technickou kontrolu, magistrát předmětným usnesením ze dne 30. 4. 2018 řízení ve věci tohoto přestupku zastavil, neboť skutek se nestal. Stejně tak magistrát v poznámce na samém konci odůvodnění rozhodnutí ze dne 30. 4. 2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona, vysvětlil, že řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícím v porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona bylo samostatně zastaveno usnesením ze dne 30. 4. 2018.
20. Vycházeje z těchto skutkových zjištění soud konstatuje, že byť ve výroku usnesení magistrátu ze dne 30. 4. 2018 není jednoznačně popsán skutek, ve vztahu k němuž bylo řízení o přestupku zastaveno, z jeho odůvodnění je zcela zjevné, že šlo o porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, konkrétně užití vozidla bez platné technické kontroly. Také rozhodnutí ze dne 30. 4. 2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona, žalobce naprosto srozumitelně informovalo o tom, že řízení ohledně druhého skutku obsaženého v příkazu ze dne 4. 1. 2018 a v oznámení ze dne 22. 1. 2018 bylo zastaveno. Podle názoru soudu tak objektivně nemohly vzniknout žádné pochybnosti o tom, že usnesení ze dne 30. 4. 2018 o zastavení řízení se týká jiného skutku, než za který byla žalobci uložena pokuta rozhodnutím ze dne 30. 4. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Soud dále směrem k žalobci připomíná, že usnesení ze dne 30. 4. 2018 by mohlo ve vztahu k rozhodnutí z téhož dne představovat překážku věci pravomocně rozhodnuté pouze tehdy, pokud by ve svém výroku obsahovalo stejný skutek, za který byl žalobce uznán vinným předmětným rozhodnutím ze dne 30. 4. 2018. Taková situace však nenastala. Na okraj soud dodává, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti týkající se usnesení ze dne 30. 4. 2018, nic mu nebránilo v tom, aby toto usnesení napadl odvoláním, a přiměl tak správní orgány, aby jeho výrok precizovaly.
22. Lze tedy shrnout, že usnesení magistrátu ze dne 30. 4. 2018 nezaložilo překážku věci pravomocně rozhodnuté, která by jakkoli bránila vydání rozhodnutí, které bylo napadeno žalobou v právě projednávané věci. Žalobce byl totiž žalobou napadeným rozhodnutím uznán vinným ze spáchání jiného přestupku, než ohledně kterého bylo řízení zastaveno usnesením magistrátu z téhož dne, přičemž tato skutečnost jednoznačně plyne jak z rozhodnutí magistrátu ze dne 30. 4. 2018, tak z jeho usnesení z téhož dne. Soud rovněž zásadně nesouhlasí s argumentací žalobce o jednočinném souběhu, neboť skutečnost, že se žalobce nedopustil skutku spočívajícího v porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, konkrétně užití vozidla bez platné technické kontroly, podle názoru soudu žalobce nijak nevyvíňuje ze spáchání skutku spočívajícího v porušení § 6 odst. 1 písm. c) téhož zákona – převážení dítěte bez autosedačky. Rozhodně se tedy nejedná o jeden skutek, o kterém by bylo řízení zastaveno, jak se snažil vykonstruovat žalobce. Soud proto uzavírá, že překážka věci rozhodnuté v daném případě dána nebyla a veškerá k tomu se vztahující žalobní argumentace není důvodná.
23. Dále se soud zabýval námitkou neprokázání skutečnosti, že žalobce vezl v předmětném vozidle dítě, které nedosahovalo výšky 150 cm a zároveň hmotnosti 36 kg. Z § 6 odst. 1 písm. c) věty první zákona o silničním provozu plyne, že řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a § 5 dále povinen přepravovat ve vozidle kategorie M1, N1, N2 nebo N3, které je vybaveno zádržným bezpečnostním systémem, dítě, jehož tělesná hmotnost nepřevyšuje 36 kg a tělesná výška nepřevyšuje 150 cm, pouze za použití dětské autosedačky.
24. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že *„[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
25. Z odůvodnění rozhodnutí magistrátu vyplývá, že svůj závěr o porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. c) věty první zákona o silničním provozu založil na fotodokumentaci pořízené Policií České republiky při silniční kontrole provedené dne 16. 7. 2017. Uvedený způsob prokázání skutkové podstaty soud považuje s ohledem na okolnosti případu za dostatečný. Z jednotlivých fotografií je zřejmé, že na zadním sedadle vozidla řízeného žalobcem sedělo nezletilé dítě, jehož vzhled odpovídal dítěti předškolního věku. Z fotografií je také patrné, že dítě nedosahovalo hlavou na horní okraj tělové části opěrky sedačky, na níž sedělo, a je rovněž zřetelné, že hlavu mělo pod úrovní dveří vozidla. Z fotodokumentace je dále zřejmé, že dítě zjevně netrpělo v předmětné době viditelnou nadváhou. Na základě těchto skutečností je podle názoru soudu vyloučeno, aby dítě, které s žalobcem cestovalo ve vozidle, dosahovalo výšky 150 cm či hmotnosti 36 kg. Žalobní tvrzení, že dítě mělo v předmětné době hmotnost 40 kg, žalobce nepodložil žádným důkazem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Ačkoli soud nepopírá, že v hraničních případech, či v případech, kdy porušení povinnosti přepravovat dítě v autosedačce není s ohledem na jeho tělesný vzhled na první pohled zřejmé, bude zapotřebí, aby již policejní orgán na místě kontroly provedl odpovídající měření parametrů dítěte, soud zdůrazňuje, že o takový případ se zde nejedná. Již na základě pořízené fotodokumentace si totiž magistrát mohl vytvořit legitimní úsudek o tom, zda dítě v projednávaném případě mělo, či nemělo být připoutáno za jízdy v autosedačce. Soud tedy uzavírá, že správní orgány nijak nepochybily, když k otázce výšky a hmotnosti dítěte neprováděly další dokazování a svůj závěr v tomto ohledu založily výhradně na pořízené fotodokumentaci. Žalobci ostatně nic nebránilo, aby v průběhu správního řízení závěry správních orgánů ohledně výšky a hmotnosti dítěte rozporoval, případně navrhl provedení dokazování v tomto směru, což však neučinil. Soud proto s ohledem na okolnosti daného případu shledal dokazování provedené magistrátem zcela dostačujícím a příslušné žalobní námitky nedůvodnými.
27. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného stanovení výše pokuty, což žalobce spatřoval ve skutečnosti, že magistrát nezohlednil polehčující okolnosti, které vyplývaly ze spisu, a naopak zohlednil přitěžující okolnosti, které jsou již znakem dané skutkové podstaty.
28. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „... je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009-84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
29. Magistrát k výměře uložené sankce uvedl, že „... bylo přihlídnuto k závažnosti přestupku, k tomu, že jednání jmenovaného porušuje zájem společnosti, ale zvláště že byla ohrožena bezpečnost a zdraví dítěte.“ Vyjmenoval tedy celkem tři kritéria, na základě kterých učinil závěr o výši ukládané sankce. Pokud jde o kritérium závažnosti přestupku, soud uvádí, že jeho uvedení samo o sobě není dostatečným odůvodněním výše pokuty a je nutné, aby správní orgán dále uvedl, jakým konkrétním způsobem závažnost spáchaného přestupku zhodnotil. Pokud tak správní orgán neučinil, nemůže takové kritérium samo o sobě jako základ odůvodnění výše sankce obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, dostupný na www.nssoud.cz). Dále magistrát zahrnul do svých úvah o výši sankce skutečnost, že jednání žalobce porušuje zájem společnosti, ani toto kritérium však soud neshledal dostatečným z hlediska individualizace výše ukládané sankce.
30. Poslední okolností, kterou vzal magistrát v potaz, bylo to, že jednáním žalobce došlo k ohrožení bezpečnosti a zdraví dítěte. Soud konstatuje, že zohlednění této skutečnosti je dostatečně konkrétní, aby ji bylo možné vztáhnout k přestupkovému jednání žalobce. Nelze přitom souhlasit s názorem žalobce, že ohrožení bezpečnosti a zdraví dítěte je znakem skutkové podstaty přestupku, z jehož spáchání byl žalobce shledán vinným. Objektivní stránkou tohoto přestupku je totiž porušení povinnosti přepravovat dítě, jehož hmotnost a výška nedosahují předepsaných parametrů, jinak než za použití dětské autosedačky. K ohrožení života a zdraví dítěte však může a nemusí dojít nezávisle na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

porušení uvedené povinnosti. Žalobce by si měl uvědomit, že převážel dítě bez použití zákonem vyžadované autosedačky ve vozidle s otevřenou střechou, což má z hlediska možného ohrožení bezpečnosti a zdraví dítěte zásadní význam, neboť podle názoru soudu lze v tomto případě hovořit až o trestuhodném hazardování se životem a zdravím dítěte. Lze tedy uzavřít, že k porušení zákazu dvojího přičítání v projednávaném případě ze strany správního orgánu nedošlo a žalobcová argumentace je s přihlédnutím k tomu, jak závažné následky mohlo jeho protiprávní jednání mít, zcela nemístná.

31. Dále se soud zaměřil na námitku, že magistrát nezohlednil polehčující okolnosti případu. Žalobce konkrétně požadoval, aby správní orgán zohlednil, že se nikdy takového přestupku nedopustil, že je zkušeným řidičem, že byl přestupek spáchán na málo frekventovaném úseku komunikace, který byl navíc přehledný, a že nedošlo k žádnému přímému ohrožení zdraví či majetku anebo jiné rizikové situaci. Obdobným požadavkem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, dostupném na www.nssoud.cz, v němž mimo jiné dospěl k závěru, že *„[n]ároky, které se snaží stěžovatel na správní orgány klást, by dalece přesahovaly jejich zákonem stanovenou povinnost svá rozhodnutí řádně odůvodnit a vedly by k nutnosti mnohem podrobnějšího odůvodnění, než jaké je běžné a zákonem předpokládané v případě rozhodnutí trestních soudů. Je třeba si uvědomit, že trestání za přestupky tohoto typu (skutkově naprosto jednoznačné) má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho jistě není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků na odůvodňování výše uložené sankce, které by snad mělo spočívat v zohledňování technického stavu vozidla a komunikace a které by správní orgán s největší pravděpodobností nebyl schopen učinit bez znaleckého posudku.“*
32. Z citovaného rozsudku, s jehož závěry se zdejší soud plně ztotožňuje, je zřejmé, že úkolem správních orgánů při řešení skutkově jednoduchých přestupkových jednání, kam nepochybně patří i přestupek žalobce, není obsáhnout všechny myslitelné polehčující okolnosti, které v daném případě připadají v úvahu. Nadto žalobcem poprvé až v žalobě uvedené okolnosti ani nelze, vyjma otázky, zda se daného přestupku v minulosti žalobce dopustil, z obsahu podkladů založených ve správním spisu dovodit, přičemž žalobci rozhodně nic nebránilo v tom, aby je přednesl a doložil již ve správním řízení, a přiměl tak správní orgány, aby se k nim vyjádřily. To ovšem žalobce neučinil, pouze v úředním záznamu o přestupku ze dne 16. 7. 2017 je zachyceno žalobcovo nepodložené arogantní prohlášení: *„Když budete mít naježděno tolik, kolik jí mám nacouváno, tak potom mne budete poučovat, jak mám řídit. 20 000 km měsíčně, chcete ještě něco dodat?“*. Toto prohlášení však podle názoru soudu nezaložilo povinnost správních orgánů zohlednit, že žalobce je údajně zkušeným řidičem, což ani nic nevypovídá o jeho řidičských kvalitách, o nichž lze usuzovat spíše na základě dvaceti záznamů o přestupcích v jeho evidenční kartě řidiče. Ze správního spisu nevyplývají informace ani o tom, na jaká byla hustota provozu v místě, kudy žalobce v předmětné době projížděl, a ani to, zda během jízdy nedošlo k ohrožení zdraví nebo majetku jiných osob. Z evidenční karty řidiče sice vyplývá, že se žalobce v minulosti nedopustil porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, nicméně pokud by správní orgány přistoupily k hodnocení předchozích trestů za přestupky, nemohly by dojít k jinému závěru než, že údaje v této evidenci by žalobci přitížily, neboť zde má uvedeno celkem dvacet záznamů o přestupcích. Nemohlo by se tedy jednat o polehčující okolnost. Nezbyvá proto než konstatovat, že žalobce doplatil na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svou pasivitu ve správním řízení, když měl v jeho průběhu dostatečný prostor poukázat na polehčující okolnosti svého případu a tyto prostřednictvím důkazních návrhů prokázat.

33. Soud tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. K nesouhlasu žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že uvedený požadavek jde nad rámec žalobních bodů, a tedy i mimo přezkumnou činnost soudu. Sám žalobce ostatně v žalobě podotkl, že se nejedná o žalobní námitku.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. října 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)